

Schneepart (Hószólam, 1971)

HALLOM, VIRÁGZOTT A FEJSZE,
Hallom, a hely nem megnevezhető,

Hallom, a kenyér, mely nézi őt,
gyógyítja az akasztottat,
a kenyér, melyet az asszony sütött neki,

hallom, ők az életet mondják
az egyetlen menedéknek.

HÓSZÓLAM, fölágaskodva, mindvégig,
az emelő szélben, az
örökre ablaktalanított
kunyhók előtt:

lapos álmokat ugratnak
a zátonyos jég
fölött;

a szóárnyékok
kivágódnak, ölöznek
körben a csákányok körül
a gödörben.

AZ UTÁNADADOGÓ VILÁG,
melynek majd volt
vendége leszek, egy név,
leizzadtan a falról,
melyen egy seb nyalakszik.

TE A SÖTÉT CSÚZLIVAL,
te a kővel:

Túleste van,
világítok magam mögött.
Hozz le,
végy minket komolyan.

LARGO

Te egyértelmű, pusztajárású közelség:
túl-
halott-
nagyok fekszünk
egymás mellett, az időt-
len nyüzsög neked
a lélegző szemhéjak alatt,

feketerigópár függ
mellettünk, alatta
a fent közösen
vonszolt fehér

meta-
sztázisainknak.

A ZSÁKUTCÁKKAL beszélni
a szembelevőről,
az ő
expatriált
jelentéséről –:

rágni a kenyeret
író fogakkal.

A TE, A TE
hibásan átcsengő árnyéknak is
esélyt adtam,

őt, őt is
megköveztem én egy velem
éppárnyékolttal, épp-
elcsengettel – egy
hatágú csillag,
melyhez odahallgatod magad,

ma hallgasd magad, ahova akarod,
pörgetve az időtől megszenteltet,
régóta, én is, az utcán,
kilépek, nem szívet fogadni,
magamhoz a köves-
sokfélébe.

FALMONDÁS

Eltorzultan – egy angyal,
újból, elhallgat –
magához tér egy arc,

a csillag-
fegyver az
emlékezetlándzsával:
figyelmesen üdvözlí
az ő
gondolkodó oroszlánjait.

EGY LEVÉL, fátlan
Bertolt Brechtnek:

Miféle idők ezek,
amikor egy beszélgetés
majdnem büntett,
mert oly sok elmondottat
magába zár?

KŐOMLÁS a bogarak mögött.
Ott láttam egyet, aki nem hazudott,
otthon állni a maga kétségbeesésében.

Mint a te magánosságviharodnak
sikerül neki a messzire
kimért csend.

MI TÚLMÉLYÜLTEK, elmagánosodva
a fagyban.
Minden függővölgy egy szempillát fuvaroz
a szemlenyomatra
és az ő
kőmagjára.

Zeitgehöft (Időudvar, 1976)

A SÜLLYEDŐ BÁLNAHOMLOKRÓL

olvaslak le téged –
te felismersz engem,

az ég
ráveti magát
a szigonyra,

hatlábával
guggol csillagunk a tajtékban,

lassan
felvonja egyikük, aki látja,
a vigaszfalat: a
dűrgési semmit.

TE KIFEKSZEL

magad fölé,

kifekszik
föled a sorsod,
fehérszemmel, egy éneknek
kiperegve, odalép valami hozzá,
ami segít,
a nyelv gyökeres kitépésénél,
délben is, kívül.

A szőlőhegyfal megrohamozva
az örökkévalóság csörgésétől,
a szőlővesszők
fellázadnak,

velecsörren
a gerincvelő, a
szívfülledtségnél, az
igazibb házban,

az öt mag szétosztva
a négy tengernek,

merülj alá.

Csak amikor
mint árnyék érintelek,
hiszed nekem
a számat,

mely kúszik a késő-
értelművel fönt
az időudvarokban
körbe,

nekiütődsz
az angyalok között
hétszerértékes
hadseregnek,

a hallgatva dühöngő
csillagzik.

BELŐTTEN
a smaragd pályára,

lárvacsuszamlás, csillagcsuszamlás, minden
hajógerinccel
téged kereslek,
feneketlenség.

ARANYAT VETSZ utánam,
a belefűltnak:
talán megvesztegethetsz
egy halat.

KIS ÉJSZAKA: amikor
elfogadsz engem, elfogadsz,
feljebb,
három szenvedésvám
a talaj fölött:

mind a halálköpenyek homokból,
mind a segítősemmik,
minden, ami még ott
nevet
a nyelvével –

A VILÁG MÖGÉ VEZETLEK TÉGED,
ott magadnál vagy, tévedhetetlenül,
vidáman
felmérik a seregélyek a halált,
a nádas leinti a követ, megvan
mindened
ma estére.

EGY GYŰRŰ, AZ ÍVFESZÍTÉSHEZ,
utána küldve egy szórajnak,
mely elrohan a világ mögé,
a seregélyekkel,

nyilas, amikor hozzám surransz,
tudom, honnan,

feledem, honnan.

A HARSONAHELYEK

mélyén az izzó
üresszövegben,
fáklyamagasságban,
az időlyukban:

hallgasd magad bele
a száddal.

LESZ VALAMI, később,
feltöltődik veled
és felemeli magát
egy szájra

A kicserepesedett
őrületből
felállok
és nézem a kezem,
ahogy egyetlen-
egy
kört húz

A HARANGALAKÚBAN hápognak
a hívő – hitetlen
lelkek,

a csillaggarázdálkodás
folytatódik, az én
a sivatagértelenben általad
körüldomboruló kezemmel is,

mi régóta
ott vagyunk.

AZ IDEGEN

a hálójában tart bennünket,
a mulandóság tanácstalanul
kap utánunk összevissza,

számold a pulzusom, azt is,
bele magadba,

akkor feljövünk,
ellened, ellenem,

valami felöltöztet bennünket,
nappalbőrbe, éjjelbőrbe,
a játékhoz a legfelsőbb eszmélet-
vesztő komolysággal.